

VESPRES DE LA BEATA VERGE

d'Antonio Tarantino

**amb Oriol Genís i Roger Vilà
direcció Jordi Prat i Coll**

ALGUNS COMENTARIS ENTUSIASTES SOBRE L'OBRA...

«Segurament és del millor que hi ha en aquests moments a barcelona» **(Àlex Rigola)**

«No vagin a veure Vespres si només es volen distreure una estona. No hi vagin a desconnectar. Quan surtin voldran respirar, mastegar, besar, fumar, beure, menjar, cardar.»
(Màrius Serra)

«Una obra molt potent. I punyent» **(Josep Maria Pou)**

«Seixanta-cinc minuts d'instants plens de teatre»
(Esteve Miralles)

«Un treball d'alta precisió» **(Josep Anton Benach)**
«Extraño y apasionante juego teatral»
(María Jesús Ragué Arias)

«Una verdadera exhibición de la versatilidad y virtuosismo de uno de los grandes actores de la escena catalana»
(Jacinto Antón)

«Un portentoso Oriol Genís. Puedes tener la cabeza perdida en innumerables batallitas que su sandunguera severidad te arrastra —y sin excusas— al presente excluyente de su miserere.» **(Juan Carlos Olivares)**

«El que fa aquí Oriol Genís no és d'aquest món»
(Andreu Gomila)

«És precisament en la teatralitat extrema de Genís on rau la seva força, el seu carisma, la seva enorme personalitat, en un panorama teatral on sembla que la majoria dels actors siguin intercanviables.» **(Oriol Puig Taulé)**

Una «petita joia» **(Eduard Molner)**

«“Magistral” és l'adjectiu escaient per descriure el pare que encarna Oriol Genís» **(Júlia Bacardit)**

«En un montaje sin aspavientos ni exageraciones, el conflicto y la dolorosa huida del dolor constante del personaje principal, se manifiesta en una velocidad vertiginosa, con un manejo de las ideas caótico y real, que deja un profundo impacto en cada espectador»
(Enid Negrete)

«Un cop de puny intens amb una interpretació que redimeix els personatges» **(Jordi Bordes)**

«Un milagro escénico en el que la exégesis es culminante» **(Fernando Solla)**

«El talent de tots els integrants d'aquesta producció coqueteja amb la genialitat» **(Marcel Clement)**

«Em trec el barret davant del traductor Albert Arribas i el director Jordi Prat i Coll» **(Josep Maria Ribaudí)**

*Un dels muntatges per personals del premiat director
Jordi Prat i Coll (Premi Ciutat de Barcelona 2018)*

*L'obra amb què Oriol Genís va ser nominat a
Millor Actor Protagonista als Premis Butaca 2016
al costat de Lluís Homar, Andreu Benito i Ramon Madaula*

Autor Antonio Tarantino
Direcció Jordi Prat i Coll
Traducció Albert Arribas

Pare Oriol Genís
Fill mort Roger Vilà

Escenografia Ricard Prat i Coll

Il·luminació David Bofarull

Disseny de so Damien Bazin

Fotografia David Ruano

Caracterització Toni Santos

Construcció escenografia Castells Planes

Producció Centaure Produccions

Amb el suport de Nau Ivanow, Sala Beckett

Teaser de l'espectacle:

www.youtube.com/watch?v=zJlylhCUn2w

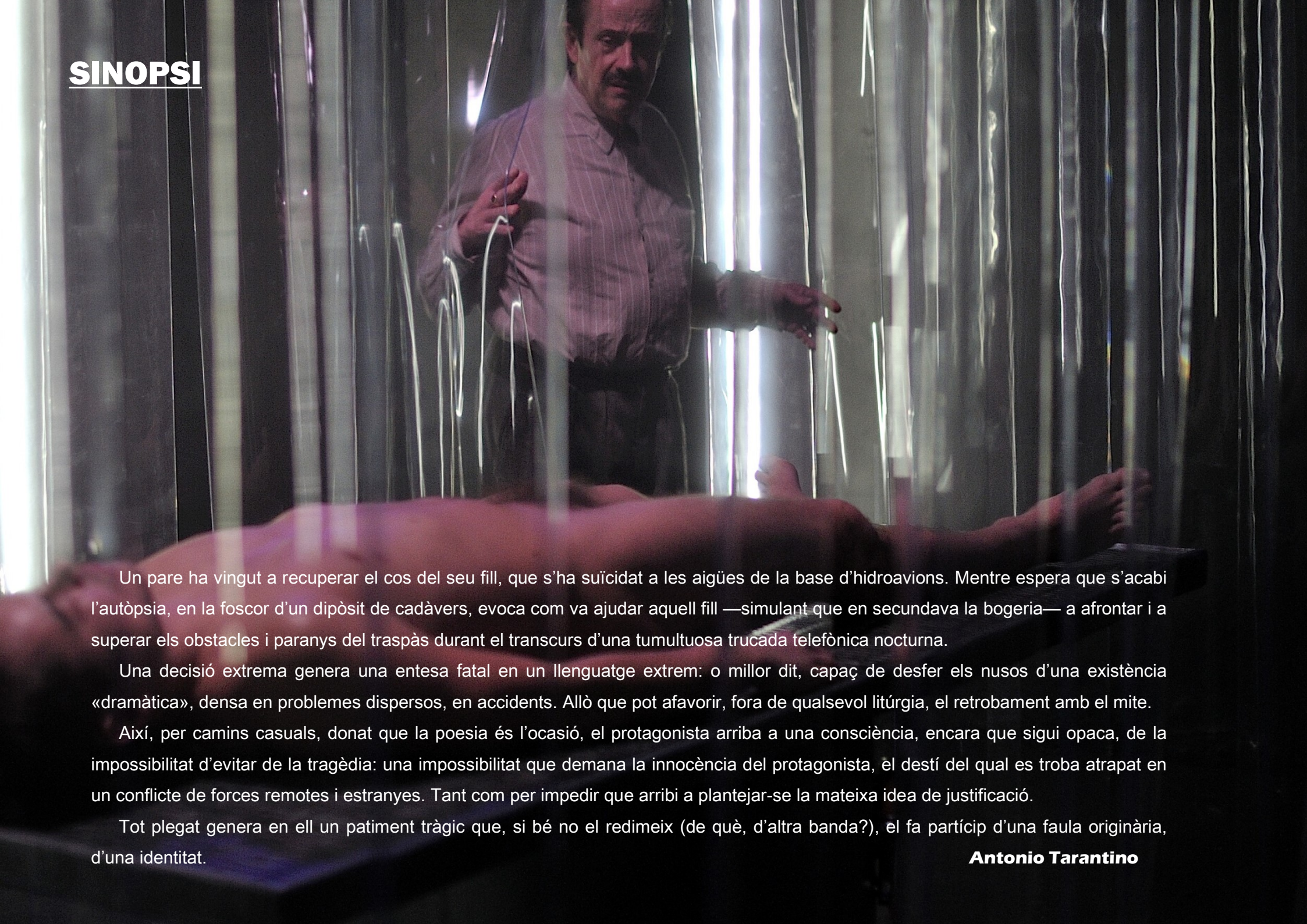
PRESENTACIÓ

Antonio Tarantino és segurament un dels dramaturgs europeus contemporanis més interessants i alhora més desconeguts a casa nostra. Amb una llengua pròpia molt particular, on l'oralitat aparentment espontània de la seva escriptura conté una força poètica de gran bellesa i brutalitat, Tarantino afronta les tragèdies de l'individu contemporani des del compromís ètic i polític més exigent, sense dogmatismes i amb una grandesa d'esperit humà que defuig totes les banalitzacions derivades de la societat de consum i de les rigideses intel·lectuals.

Vespres de la Beata Verge posa en escena un pare que ha anat a un dipòsit de cadàvers per identificar el cos del seu fill, que s'ha suïcidat. A través de la veu d'aquest home, recorrem les últimes converses que van tenir pare i fill abans de la mort d'aquest darrer, i assistim a un procés de redempció a través de la veu del pare, qui d'alguna manera «reinterpreta» la realitat del suïcidi, fent entrar el noi en una dimensió poètica que d'alguna manera cobreix el buit de l'absència.

El dolor extrem per la pèrdua del fill es veu reconvertit en un esforç gairebé sobrenatural de dignificació de l'existència humana a través de l'acceptació de l'alteritat i de la condició més física que metafísica de la vida, des d'una espontaneïtat tragicòmica que segurament converteix el protagonista d'aquest monòleg en un dels grans personatges del teatre contemporani. Un dolor que, en lloc de resultar paralitzador o castrador, esdevé motor de la grandesa poètica i sobretot de la grandesa ètica.

SINOPSI

A man with a mustache, wearing a light-colored striped shirt and dark trousers, stands behind a glass partition. He is looking down at a body lying on a table. The scene is dimly lit, with vertical light streaks visible through the glass. The body is lying on its back, and its legs are visible. The man's hands are near the glass, and he appears to be observing the body closely.

Un pare ha vingut a recuperar el cos del seu fill, que s'ha suïcidat a les aigües de la base d'hidroavions. Mentre espera que s'acabi l'autòpsia, en la foscor d'un dipòsit de cadàvers, evoca com va ajudar aquell fill —simulant que en secundava la bogeria— a afrontar i a superar els obstacles i paranys del traspàs durant el transcurs d'una tumultuosa trucada telefònica nocturna.

Una decisió extrema genera una entesa fatal en un llenguatge extrem: o millor dit, capaç de desfer els nusos d'una existència «dramàtica», densa en problemes dispersos, en accidents. Allò que pot afavorir, fora de qualsevol litúrgia, el retrobament amb el mite.

Així, per camins casuals, donat que la poesia és l'ocasió, el protagonista arriba a una consciència, encara que sigui opaca, de la impossibilitat d'evitar de la tragèdia: una impossibilitat que demana la innocència del protagonista, el destí del qual es troba atrapat en un conflicte de forces remotes i estranyes. Tant com per impedir que arribi a plantejar-se la mateixa idea de justificació.

Tot plegat genera en ell un patiment tràgic que, si bé no el redimeix (de què, d'altra banda?), el fa partícip d'una faula originària, d'una identitat.

Antonio Tarantino

«VAIG ESCRIURE VESPRE DE LA BEATA...»

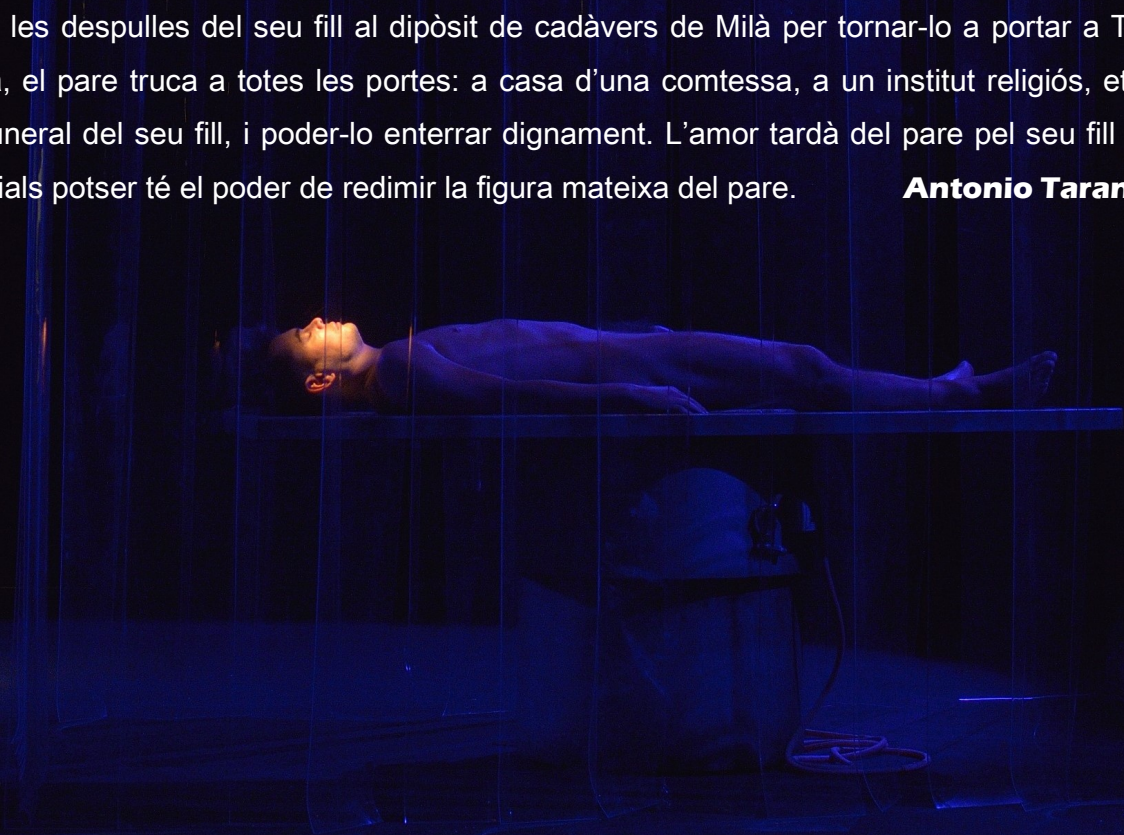
Vaig escriure Vespres de la Beata Verge després d'un succés. Un noi que vivia al meu edifici havia començat a prostituir-se transvestit prop de la caserna Cavalli, on havia fet el servei militar uns mesos abans. Això havia provocat un violent conflicte amb el seu pare, després del qual havia abandonat la llar familiar per anar a viure a Milà. Un dia, em vaig assabentar que aquell noi s'havia suïcidant, llançant-se per la finestra.

Aleshores, em vaig inventar una nova versió de la història: el pare, una nit, rep una trucada telefònica del fill, que li confessa la seva intenció de suïcidar-se.

El pare comença a inquietar-se. Aquest pare –que és un modest venedor ambulat, un home que juga a cartes, que s'expressa en un llenguatge rude, la llengua dels mercats, la llengua que sol utilitzar per criticar la seva dona i els seus fills– comença a poc a poc a expressar-se en un altre registre. A través de l'ús d'una mena de llengua poètica, intenta acompanyar el seu fill cap a la salvació, en aquest trànsit entre la vida i la mort. Una salvació propera a la imatge del Leteu, el riu de l'oblit, és a dir, una salvació cap a un paradís pagà.

El pare va a recuperar les despulles del seu fill al dipòsit de cadàvers de Milà per tornar-lo a portar a Torí. En aquest moment del drama, el pare truca a totes les portes: a casa d'una comtessa, a un institut religiós, etcètera, per recollir diners per al funeral del seu fill, i poder-lo enterrar dignament. L'amor tardà del pare pel seu fill que ha transgredit les normes socials potser té el poder de redimir la figura mateixa del pare.

Antonio Tarantino

FITXA TÈCNICA

Espectacle concebut per ser adaptat a espais de diverses dimensions i característiques, amb el plantejament ideal d'una caixa negra de 9m x 9m.

Requisits tècnics:

- càmera negra
- 1 tècnic de muntatge coneixedor de les instal·lacions de la sala
- escala per enfocar
- barres electrificades
- 36 canals de dimmer
- taula de llums programable
- 15 PCs
- 10 PARs
- 8 retalls
- 4 pantalles asimètriques
- Equip de so adequat a la sala
- Taula de so
- 2 monitors escenari

Muntatge i desmuntatge:

Temps total de muntatge: 6 hores
Temps de desmuntatge: 2 hores

Necessitats:

- 1 ó 2 persones càrrega i descàrrega, muntatge i desmuntatge escenografia.

ANTONIO TARANTINO (autor)

El cas de Tarantino (Bolzano, 1938) és un dels casos més particulars del teatre italià. El seu nom aparegué amb grandíssima força en el panorama teatral italià quan l'any 1993 guanyà (amb un veredicta unànime) l'important premi Riccione Ater de Teatre amb els seus dos textos *Stabat mater* —estrenat en català recentment al Teatre Nacional de Catalunya— i *La passione secondo Giovanni*.

Els muntatges d'aquestes obres, amb escenografia del cèlebre artista Arnaldo Pomodoro, de seguida es van convertir en un èxit nacional: l'escriptura d'aquest dramaturg «debutant» amb cinquanta-sis anys va suscitar un entusiasme que poques vegades havia demostrat la crítica italiana.

Vespres de la Beata Verge forma part d'una tetralogia que l'autor defineix com la seva «tetralogia de la cura», un projecte que partint dels mites evangèlics revisa els grans mites d'Antígona i Medea, uns mites que l'autor considera submergits en les obscures profunditats del subconscient col·lectiu que per als europeus és el món antic.

Després de la tetralogia *Quatre actes profans*, l'obra de Tarantino s'ha concentrat en la història més recent, com el final de la RAF a Alemanya o el conflicte entre palestins i israelians.

JORDI PRAT I COLL (director)

Guanyador del Premi Ciutat de Barcelona de Teatre l'any 2019 per *Els Jocs Florals de Canprosa*, actualment és un dels directors més prestigiosos de l'escena catalana.

Entre els seus espectacles destaquen:

2019. **La Rambla de les Floristes** de Josep M. de Sagarra. Direcció. Sala Gran del TNC. 2018. **Els Jocs Florals de Canprosa** de Santiago Rusiñol. Direcció i dramaturgia. Sala Gran del TNC. 2017. **Els tres aniversaris** de Rebekka Kricheldorf. Direcció. La Villarroel. 2016. **La fortuna de Sílvia** de Josep M. de Sagarra. Direcció. Sala Petita del TNC. 2016. **Requiem for Evita** de Jordi Prat i Coll. Dramaturgia i direcció. Festival Temporada Alta. 2014. **Liceistes i cruzados** de Serafí Pitarra. Direcció. Sala Petita del TNC. 2012. **Songs of war I have seen** de Heiner Goebbels. Direcció. Teatre Lliure Sala Gran. 2011. **Hamlet-Laforge** de Jules Laforgue. Direcció. Sala Atrium. **Quartett** de Heiner Müller. Direcció. Sala Atrium. **Mon Brel**. Direcció i dramaturgia. Teatre Almeria. **El fil del mite**. Direcció i dramaturgia. Caixafòrum. **La festa**. Direcció i dramaturgia. Casino de Girona. 2008. **Pensaments escrits al caure les fulles** d'Ayub Khan-Din. Direcció i traducció. Espai Brossa. 2007. **Una còpia** de Caryl Churchill. Direcció i traducció. Teatre Lliure. 2006. **Melodrama**. Direcció. Espai Brossa. 2005. **Obra vista** de Jordi Prat i Coll. Direcció. Sala Beckett 2004. **Eva Perón** de Copi. Direcció i traducció. Teatre Lliure. **Primer festival Mario Cabré de toreig de saló**. Direcció. Teatre Lliure. 2003. **Lluny** de Caryl Churchill. Traducció i direcció. Sitges Teatre Internacional. 2002.

ALBERT ARRIBAS (traductor)

Director escènic, dramaturg i traductor teatral. Els seus treballs s'han exhibit a espais com el Teatre Nacional de Catalunya, el Teatre Lliure, La Seca – Espai Brossa, la Sala Beckett o el Teatre Akadèmia, i a festivals com el Grec de Barcelona, el Temporada Alta de Girona / Salt o la Mousson d'Été a França. Actualment forma part de l'equip de direcció artística del Teatre Nacional de Catalunya com a assistent literari i com a membre del comitè de lectura, i del consell de redacció de la revista (*Pausa.*).

Entre els seus darrers muntatges destaquen **Solitud** (TNC 2020); la trilogia entorn de Rusiñol **Orationibus #SR** (Sala Hiroshima, 2018), **Annus irritabilis #SR** (Sala Gran del TNC, 2018) i **Illud Mysticum #SR** (Sala Hiroshima, 2019); **Actes obscens en espai públic** de Davide Carnevali (TNC – Grec Festival, 2017); l'espectacle **F.R.A.U.** a partir d'Albert Balasch (dramatúrgia i direcció, Grec Festival de Barcelona i Festival Temporada Alta, 2016); l'espectacle **Vergonya eterna** (amb Ferran Dordal, Ateneu Barcelonès, 2016); **Selecció** (text i direcció, La Seca, 2015); **Sala de miralls**, a partir de Feliu Formosa (dramatúrgia i direcció, TNC, Sala Petita, 2014); **Moro com a país**, de Dimitris Dimitriadis (direcció, TNC, Sala Tallers, 2014), **El cant de la gorgona** (text i direcció, La Seca, 2013) i **Si Déu és bellesa, la bellesa existeix?**, dirigida per Alícia Gorina (dramatúrgia, Festival Grec, '13).

Entre els autors teatrals que ha traduït cal destacar Sarah Kane (**Blasted**, TNC 2018), Antonio Tarantino (**Vespres de la Beata Verge** i **Stabat Mater**), Edmond Rostand (**Cyrano**, Teatre Borràs 2018, amb Lluís Homar), Valère Novarina, Davide Carnevali, Sarah Berthiaume o T. S. Eliot.

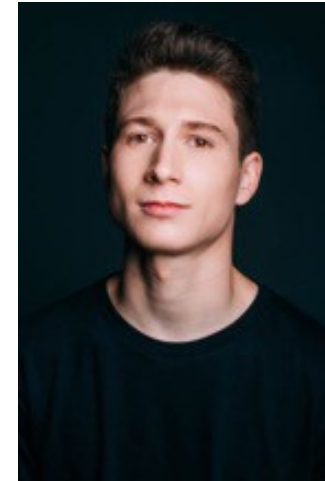

ORIOl GENÍS (actor)

El gran mercado del mundo Calderón de la Barca. Sala gran TNC, direcció Xavier Albertí / **Afanys d'amor perduts** William Shakspeare. Sala Petita TNC. Direcció Pere Planella / **Els Jocs Florals de Canprosa**. Santiago Rusiñol. Sala Gran TNC. Direcció Jordi Prat i Coll / **Sol, solet**. Àngel Guimerà. Sala Petita TNC. Direcció Carlota Subirós / **Islàndia**. Lluïsa Cunillé. Sala Petita TNC. Direcció de Xavier Albertí./ **Lear. La caça de l'home**. Albert Balasch. Direcció Albert Arribas. Teatre Akadèmia / **RICARD III** William Shakespeare. Direcció de Xavier Albertí. Sala gran TNC / **Qué fue de andrés villarrosa?** De Marc Rosich i Oriol Genís. Direcció Marc Rosich. El Maldà / **Actes obscens en espai públic** Davide Carnevali i Albert Arribas, direcció d'Albert Arribas. Sala petita TNC, Grec 2107 / **Les noces de Fígaro** de Caron de Beaumarchais. Direcció de Lluís Homar / **La fragilitat dels verbs transitius** Dansa-teatre. Direcció José Martret. Grec 2016 Mercat de les Flors / **F.R.A.U.** sobre el *Quadern del frau* d' Albert Balasch. Idea i direcció Albert Arribas. Grec 2016 (Teatre Ovidi Montllor) i Temporada Alta (Teatre de Salt) Premi Quim Masó 2015 / **Vespres de la Beata Verge** d'Antonio Tarantino. Direcció de Jordi prat i Coll. Teatre Akadèmia / **El professor Bernhardt** D' Arthur Schitzler. Direcció de Xavier Albertí. Sala Gran TNC / **El carrer Franklin** de Lluïsa Cunillé. Direcció Josep Maria Miró. Sala petita TNC. Grec 2015 / **L'Hort de les Oliveres** de Narcís Comadira. Direcció Xavier Albertí. Sala gran TNC / **Fang i setge** el musical de 1714 Text de Marc Rosich i Josep pedrals, música de Salvador Brotons. Direcció Joan Font. Teatre de la Passió. Olesa de Montserrat / **Sala de miralls** sobre els dietaris de Feliu Formosa. Direcció Albert Arribas. Sala Petita TNC /

ROGER VILÀ (fill mort)

TEATRE: 2019 **La mort i la primavera**, adaptació i direcció de Joan Ollé. Teatre Nacional de Catalunya. 2019 **Cabaret Bohemi**, dramaturgia i direcció d'Iván Morales. Teatre Almeria. 2018 **Salomé**, adaptació i direcció d'Àlex Mañas. Teatre Almeria. 2017 **"H"** (performance), d'Oriol Vilanova i direcció de Xavier Albertí. Fundació Tàpies. 2016 **Casa de nines**, direcció de Raimon Molins. Institut del Teatre. 2015 **Romeo i Julieta**, direcció de Christian Atanasiu. Festival GATS, Pequín, Xina. 2013 **Bolxevics**, d'Aleix Aguilà (Companyia de Teatre Solitària). Biblioteca de Catalunya. **CINEMA:** 2018 **/KRAKT/**. Curtmetratge. Dir. Salvador Sunyer. Prod. Nanouk Films. Creat per Roger Vilà. 2017 **El fotògrafo de Mauthausen**. Llargmetratge. Dir. Mar Targarona. Prod. Rodar y Rodar. 2017 **Blue Rai**. Llargmetratge. Dir. Pedro B. Abreu. Prod. ESCAC Films. 2015 **Les êtres chers**. Llargmetratge. Dir. Anne Émond. Prod. Metafilms. 2005 Temporada 92-93. Curtmetratge. Dir. Alejandro Marzoa. 2004 **Todo suena mejor en francés**. Curtmetratge. Dir. Marta Pelegrín. **TV:** 2018 **Com si fos ahir**. Sèrie. TV3. 2014 **Fassman, l'increïble home radar**. TV movie. Dir. Joaquim Oristrell.

RICARD PRAT (escenografia i vestuari)

2012. **Tornem després de la publicitat** de Carles Mallol, dir. Marc Angelet. Escenografia. Sala Beckett 2011. **Quartett** de Heiner Müller, dir. Jordi Prat i Coll. Escenografia. Sala Atrium. **Mon Brel** dir. Jordi Prat i Coll. Escenografia. Almeria Teatre. 2010. **Primaris** de Carles Mallol. Escenografia. Teatre Tantarantana. **Julieta & Romeo** de William Shakespeare, dir. Marc Martínez. Escenografia. Teatre Coliseum. 2009. **Alaska i altres deserts**, de Harold Pinter, dir. Xicu Massó. Escenografia. La Planeta de Girona **Novembres**, dir. Pere Puig. Escenografia. La Planeta de Girona **Stereo** de Carles Mallol. Escenografia i vestuari. Teatre Tantarantana. **El projecte Alfa** de Biel Perelló, dir. Jordi Frades. Escenografia i vestuari. Teatre del Raval. **Petó públic** d'Àngel Burgas, dir. Rosa Maria Sardà. Escenografia. S. Muntaner. **Pensaments escrits al caure les fulles** d'Ayub Khan-Din, dir. Jordi Prat i Coll. Escenografia. Espai Brossa.

CONTACTE

CENTAURE PRODUCCIONS
produccio@centaureproduccions.com

Vídeo de l'espectacle:
vimeo.com/115675027
(contrasenya: arcossolis)